

KINH SỐ 5

Nghe như vậy:

Một thời, Phật ở tại nước Xá-vệ, trong vườn Kỳ thọ Cấp cô độc.

Bấy giờ Thế Tôn nói với các Tỳ-kheo:

–Hãy hành tâm Từ; trái rộng tâm Từ. Do hành tâm Từ, những gì là tâm sân hận thù nghịch tự chúng sẽ tiêu trừ. Vì sao? Tỳ-kheo nên biết, xưa có một con quỷ cực kỳ xấu xa hung bạo. Nó đến ngồi trên tòa của Thích Đề-hoàn Nhân. Lúc bấy giờ các trời Tam thập tam vô cùng tức giận, rằng: “Con quỷ này sao dám đến ngồi trên chỗ ngồi của Chúa chúng ta?” Khi chư Thiên vừa khởi tâm sân hận, con quỷ kia liền trở thành có dung mạo đẹp đẽ dị thường. Lúc đó, Thích Đề-hoàn Nhân cùng với các ngọc nữ đang vui đùa tại giảng đường Phổ tập. Bấy giờ có một Thiên tử đi đến chỗ Thích Đề-hoàn Nhân, tâu với Đế Thích rằng: “Cù-dực nên biết, nay có một con quỷ đang ngồi trên tôn tòa. Chư Thiên Tam thập tam thấy đều tức giận. Khi chư Thiên vừa khởi tâm sân hận, con quỷ ấy bỗng trở nên có dung mạo đẹp đẽ khác thường.” Thích Đề-hoàn Nhân liền nghĩ: “Con quỷ này tất phải là quỷ thần diệu.” Rồi Thích Đề-hoàn Nhân đi đến chỗ con quỷ kia, cách nhau không xa, cùng xưng tên họ: “Ta là Thích Đề-hoàn Nhân, chúa của chư Thiên.” Khi Thích Đề-hoàn Nhân tự xưng danh tánh, con quỷ kia liền trở thành có dung mạo xấu xí, dễ ghét. Con quỷ đó tức thì biến mất. Tỳ-kheo, do phương tiện này mà biết, ai hành Từ tâm không rời, thì đức của người ấy là như vậy.

Lại nữa, Tỳ-kheo, ngày xưa Ta trong bảy năm hằng tu Từ tâm, trải qua bảy kiếp thành, kiếp hoại không qua lại sinh tử. Khi kiếp sắp hoại, sinh lên trời Quang âm. Khi kiếp sắp thành, sinh lên trời Vô tưởng. Hoặc làm Phạm thiên thống lãnh chư Thiên, thống lãnh mười ngàn thế giới. Lại có khi ba mươi bảy lần làm Thích Đề-hoàn Nhân. Lại vô số lần làm Chuyển luân thánh vương. Do phương tiện này mà biết rằng, ai hành Từ tâm, đức của người ấy là như vậy.

Lại nữa, ai hành Từ tâm, khi thân hoại mạng chung, sinh lên cõi trời, rời xa ba ác đạo, tránh khỏi tám nạn.

Lại nữa, ai hành Từ tâm thì sinh vào nước trung chánh.

Lại nữa, ai hành Từ tâm, có dung mạo xinh đẹp, các căn không khuyết, hình thể toàn vẹn.

Lại nữa, ai hành Từ tâm, tự thân được thấy Như Lai, thừa sự chư Phật, không thích sống tại gia, muốn được xuất gia học đạo, khoác ba pháp y, cạo bỏ râu tóc, tu hành pháp Sa-môn, tu Phạm hạnh vô thượng.

Tỳ-kheo nên biết, cũng như kim cang mà người lấy ăn, trọn không bao giờ tiêu hóa mà phải xổ ra. Người hành Từ tâm cũng vậy. Nếu Như Lai xuất thế, người đó sẽ hành đạo, tu phạm hạnh vô thượng. cho đến, biết như thật rằng: “Sinh tử đã dứt, phạm hạnh đã lập, điều cần làm đã làm xong, không cần còn tái sinh đời sau.”

Lúc bấy giờ Tôn giả A-nan bạch Phật rằng:

–Thế Tôn, giả sử Như Lai không xuất thế, mà thiện nam kia không thích sống tại gia, sẽ phải quy hướng về đâu?

Phật bảo A-nan:

–Nếu khi Như Lai không xuất thế, mà thiện nam kia không thích sống tại gia, tự

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

mình cạo bỏ râu tóc, sống chỗ nhàn tĩnh, tự khắc kỷ tu tập, tức ngay ở nơi đó mà các lậu diệt tận, thành vô lậu hành.

A-nan bạch Phật:

–Thế Tôn, người tự mình tu Phạm hạnh, hành theo ba thừa kia sẽ quy hướng về đâu?

Phật bảo A-nan:

–Như điều ông nói, Ta thường thuyết hành của ba thừa. Chư Phật trong ba đời, quá khứ và vị lai, cũng thuyết hành của ba thừa.

A-nan nên biết, có một thời, các loài chúng sinh có dung mạo và thọ mạng càng lúc càng giảm thiểu, thân hình gầy yếu, không có uy thần, nhiều sân, nộ, tật đố, nhuế, si, gian ngụy, huyền hoặc, sở hành không chân chánh. Hoặc có chúng sinh có các căn linh lợi, nhanh nhẹn, chúng tranh giành lẫn nhau, đấu tranh kiện tụng nhau. Hoặc chúng nắm tay, hoặc lấy ngói, đá, dao, gậy, tàn hại nhau. Các loài chúng sinh vào lúc bấy giờ khi cầm đến cọng cỏ, cỏ liền biến thành đao kiếm, cắt đứt mạng căn kẻ khác. Trong số đó, chúng sinh nào hành Từ tâm, không có sân nộ, thấy sự biến quái này, trong lòng kinh sợ, thấy cùng nhau bỏ chạy, tránh xa chốn hung ác này. Trong chốn núi non, chúng tự nhiên cạo bỏ râu tóc, khoác ba pháp y, tu phạm hạnh vô thượng, tự mình khắc kỷ tu tập, tâm được giải thoát khỏi các lậu mà nhập cảnh giới vô lậu. Mỗi mỗi nói với nhau rằng: “Chúng ta đã thắng kẻ thù.” A-nan nên biết, những người đó được nói là tối thắng.

A-nan bạch Phật:

–Những vị ấy thuộc vào bộ nào, Thanh văn bộ, Bích-chi-phật bộ hay Phật bộ?

Phật bảo A-nan:

–Những vị ấy cần được nói là thuộc Bích-chi bộ. Vì sao? Những người ấy đều do tạo các công đức, hành các gốc rễ thiện, tu thanh tịnh bốn Đế, phân biệt các pháp. Phạm hành pháp thiện ở đây là hành Từ tâm vậy. Vì sao? Bước đi nhân ái, hành Từ tâm, đức ấy rộng lớn. Ngày xưa Ta khoác khối giáp nhân từ này mà hàng phục ma và quan thuộc của nó, ngồi dưới gốc thọ vương, thành đạo Vô thượng. Do phương tiện này mà biết Từ là tối đệ nhất; từ là pháp tối thắng. A-nan, nên biết, do đó mà nói ai tối thắng hành Từ tâm, đức của người ấy là như vậy, không thể ước tính. Vậy hãy nên tầm cầu phương tiện hành từ tâm. Như vậy, A-nan, hãy học điều này.

Bấy giờ A nan nghe những điều Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

M

KINH SỐ 6¹

Nghe như vậy:

Một thời, Phật ở tại nước Xá-vệ, trong vườn Kỳ thọ Cấp cô độc.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất, vào lúc sáng sớm, rời tỉnh thất, đi đến chỗ Thế Tôn, cúi đầu lạy dưới chân, rồi ngồi xuống một bên. Khi ấy Phật nói với Xá-lợi-phất:

–Ông hôm nay có các căn thanh tịnh, nhan sắc khác người. Ông đang an trú trong Tam-muội nào?

Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Kính vâng, bạch Thế Tôn, con hằng an trú Không Tam-muội.

¹. Tham chiếu Pāli, M. 151 Piṇḍapātapārisuddhisuttaṃ (R. iii. 293). Hán, No 99(236).

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Lành thay, lành thay, như Xá-lợi-phất mới có thể an trú nơi Không Tam-muội. Vì sao? Trong các Tam-muội, Không² Tam-muội là tối thượng đệ nhất. Tỳ-kheo an trú Không Tam-muội không chấp trước ngã, nhân, thọ mạng, cũng không thấy có chúng sinh, cũng không thấy có bản mặt của các hành. Do không thấy có, nên không tạo gốc rễ của hành. Do không có hành nên không còn tái sinh đời sau. Do không còn tái sinh đời sau nên không còn thọ nhận quả báo khổ lạc. Xá-lợi-phất nên biết, ngày xưa khi Ta chưa hành đạo, ngồi dưới gốc thọ vương, suy nghĩ như vậy: Các loài chúng sinh này do không nắm bắt được pháp gì mà phải trôi lăn trong sinh tử, không được giải thoát? Khi ấy, Ta lại nghĩ, vì không có Không Tam-muội nên phải trôi nổi sinh tử, không được giải thoát. Có Không Tam-muội này, nhưng chúng sinh chưa đạt được, khiến chúng sinh khởi tưởng niệm đấm trước. Do khởi tưởng thế gian nên thọ nhận phần sinh tử. Nếu đạt được Không Tam-muội này, không có gì là sở nguyện, do đó đạt được Vô nguyện Tam-muội. Do đạt được Vô nguyện Tam-muội, không mong cầu chết nơi này sinh về nơi kia; hoàn toàn không có tưởng niệm. Bấy giờ hành giả ấy lại đạt được và an trú trong Vô tướng Tam-muội.

Các loài chúng sinh này do không đạt được ba Tam-muội này nên trôi nổi sinh tử.

Sau khi quán sát các pháp, liền đắc Không Tam-muội. Sau khi đắc Không Tam-muội, liền thành A-nậu-đa-la tam-miệu Tam-bồ-đề. ta lúc bấy giờ do đạt được Không Tam-muội, bảy ngày bảy đêm quán sát cây Đạo thọ, mắt không hề nhắm.

Xá-lợi-phất, do phương tiện này mà biết rằng Không Tam-muội là tối đệ nhất trong các Tam-muội. Vua trong các Tam-muội là Không Tam-muội vậy. Cho nên, Xá-lợi-phất, hãy tìm cầu phương tiện hoàn thành Không Tam-muội. Như vậy, Xá-lợi-phất, hãy học điều này.

Bấy giờ Xá-lợi-phất nghe những điều Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

M

KINH SỐ 7

Nghe như vậy:

Một thời Phật trú tại Ca-lan-đà Trúc viên, thành La-duyệt, cùng với chúng đại Tỳ-kheo hai ngàn năm trăm vị.

Lúc bấy giờ trong thành La-duyệt có một trưởng giả tên là Thi-lợi-quật, có nhiều của cải, nhiều bảo vật, vàng, bạc, châu báu, xa cừ, mã nã, không sao kể xiết. Nhưng ông lơ là Phật pháp, chỉ phụng sự ngoại đạo là Ni-kiền Tử. Quốc vương, đại thần, thầy đều quen biết ông.

Lúc bấy giờ, các hàng tại gia và xuất gia của ngoại đạo Phạm chí và Ni-kiền Tử, tự nói lời phỉ báng rằng, có ngã và chấp có thân của ngã. Chúng cùng với các nhóm sáu Tôn sư ngoại đạo tập họp tại một nơi, bàn luận như vậy:

–Nay Sa-môn Cù-đàm không việc gì mà không biết. Ông ấy có Nhất thiết trí. Song, chúng ta không được lợi dưỡng, mà Sa-môn ấy lại có nhiều lợi dưỡng. Phải tìm phương tiện khiến cho ông ấy không được lợi dưỡng. Chúng ta hãy đến nhà Thi-lợi-quật, yêu cầu trưởng giả ấy bày kế sách.

---

². Để bản chép nhầm là hư không 虛空.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Rồi ngoại đạo Phạm chí, Ni-kiền Tử, cùng với sáu Tôn sư, đi đến nhà trưởng giả Thi-lợi-quật, nói với trưởng giả này rằng:

–Đại gia nên biết, ông là người được sinh bởi Phạm thiên, là con của Phạm thiên, có được lợi ích. Nay ông hãy đến chỗ Sa-môn Cù-đàm, vì thương tưởng chúng tôi, thỉnh Sa-môn cùng chúng Tỳ-kheo về nhà để tế tự. Lại sai làm một hầm lửa lớn ở trong nhà, đốt ngọn lửa cực kỳ rực rỡ. Trong các thức ăn đều bỏ thuốc độc rồi mời đến ăn. Nếu Sa-môn Cù-đàm có Nhất thiết trí, biết rõ sự việc trong ba đời, sẽ không nhận lời mời. Nếu không có Nhất thiết trí, tất sẽ nhận lời mời, dẫn đệ tử đến đây, để tất cả đều bị đốt cháy. Trời, người sẽ được yên ổn, không có tai hại.

Thi-lợi-quật-đa im lặng nhận lời của sáu Tôn sư. Ông ra khỏi thành, đi đến chỗ Thế Tôn, cúi đầu lễ dưới chân, mà trong lòng chứa chất độc hại, bạch Như Lai rằng:

–Cúi xin Thế Tôn cùng Tỳ-kheo Tăng nhận lời mời của tôi.

Thế Tôn biết rõ những điều suy nghĩ trong tâm ông, im lặng nhận lời. Thi-lợi-quật-đa thấy Như Lai im lặng nhận lời mời liền đứng dậy, đầu mặt lễ chân Phật, rồi thoái lui mà đi. Giữa đường, ông nghĩ như vậy: “Nay điều mà sáu Tôn sư của ta nói rất là chính xác. Nhưng Sa-môn không biết những điều suy nghĩ trong tâm ta. Họ sẽ bị lửa lớn đốt cháy.”

Rồi Thi-lợi-quật-đa trở về nhà, sai làm một hầm lửa lớn, đốt ngọn lửa lớn hừng hực. Lại sai làm các món ăn đủ loại, tất cả đều bỏ thuốc độc. Ở bên ngoài cửa lại làm một hầm lửa lớn, với ngọn lửa lớn hừng hực. Bên trên ngọn lửa đặt các giường ngời, cũng bôi các thứ kịch độc. Lúc giữa bữa, sai người đi báo giờ ăn đã đến.

Bấy giờ Thế Tôn biết giờ ăn đã đến, bèn khoác y, cầm bát, dẫn các Tỳ-kheo vây quanh trước sau, đi đến nhà ấy. Ngài lại lệnh các Tỳ-kheo Tăng không ai được đi trước Ngài, không được ngồi trước Ngài, cũng không được ăn cái gì trước Ngài. Trong lúc đó, các nhóm nhân dân trong thành La-duyệt nghe nói Thi-lợi-quật-đa cho đào làm hầm lửa, lại làm thức ăn độc mà thỉnh Phật và chúng Tăng; bốn bộ chúng thấy đều than khóc: “Như Lai và Tỳ-kheo Tăng tất bị hại chăng?”

Có người đi đến chỗ Thế Tôn, cúi đầu lạy dưới chân, bạch Phật rằng:

–Cúi xin Thế Tôn chớ đến nhà trưởng giả đó. Ông ấy làm hầm lửa lớn, lại làm các thức ăn độc.

Phật nói:

–Mọi người chớ ôm lòng sợ hãi. Như Lai không bao giờ bị kẻ khác hại. Giả sử ngọn lửa trong Diêm-phù-đề cao đến Phạm thiên cũng không thể đốt cháy Ta được; huống gì ngọn lửa nhỏ ấy mà hại được Như Lai. Không giờ bao có trường hợp ấy. Các Ưu-bà-tắc nên biết, Ta không còn có tâm gây hại.

Bấy giờ Thế Tôn với các Tỳ-kheo vây quanh trước sau đi vào thành la-duyệt, đến nhà trưởng giả. Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Các ông chớ đi vào nhà trưởng giả trước, cũng chớ có ăn trước. Đợi Như Lai rồi mới ăn.

Khi Thế Tôn vừa cất chân lên trên ngưỡng cửa, hầm lửa tự nhiên hóa thành ao tắm cực kỳ mát mẻ, trong đó đầy các loại hoa; cũng có mọc hoa sen lớn như bánh xe, cọng bằng bảy báu; và cũng mọc các loại sen khác, trong đó ong mật bay nhớn nhोर.

Trong lúc đó, Thích Đề-hoàn Nhân, Phạm Thiên vương và Tứ Thiên vương, cùng với Càn-đạp-hòa, A-tu-luân, các Dạ-xoa, Quỷ thần các loại, thấy trong hầm lửa mọc lên hoa sen này, ai nấy đều chúc mừng chuyện lạ, khác giọng, cùng lời, thấy đều nói: “Thế

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

mới biết Như Lai là đệ nhất trong các bậc đã Chiến thắng.

Lúc bấy giờ trong nhà trưởng giả có đủ các ngoại đạo dị học cùng tụ tập về đó. Khi ấy, các Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, sau khi thấy sự biến hóa của Như Lai, hoan hỷ phấn chấn không dừng được. Các ngoại đạo dị học sau khi thấy sự biến hóa của Như Lai thì trong lòng ưu sầu. Trong hư không, chư Thiên tôn thần rải xuống đủ các loại danh hoa lên trên thân Như Lai. Thế Tôn lúc ấy bước trên không mà đi, cách mặt đất bốn tấc. Chỗ nào Như Lai cất chân, chỗ đó mọc lên đóa hoa sen lớn như bánh xe. Rồi Thế Tôn quay về bên phải, bảo các Tỳ-kheo:

–Các ông hãy đạp lên hoa sen mà đi.

Khi ấy các Thanh văn đều bước trên hoa sen mà đến nhà trưởng giả.

Rồi Thế Tôn nói thí dụ bằng câu chuyện cổ tích:

–Nếu Ta, từ quá khứ cho đến nay, đã cúng dường hằng sa chư Phật, thừa sự, lễ kính, chưa hề làm sai Thánh ý; nay mang những điều này ra mà thệ nguyện, khiến cho các chỗ ngồi đều được vững vàng.

Rồi Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Ta cho phép các Tỳ-kheo trước hết lấy tay đặt lên chỗ ngồi, rồi sau đó mới ngồi. Đây là giáo sắc của Ta.

Khi Thế Tôn và các Tỳ-kheo Tăng đã ngồi lên chỗ ngồi, thì dưới chỗ ngồi ấy thấy đều mọc lên hoa sen thơm lừng.

Thi-lợi-quật-đa thấy sự biến hóa của Như Lai như vậy, trong lòng suy nghĩ: “Ta bị ngoại đạo dị học dối gạt, làm ta mất đi cái hành trong loài người, vĩnh viễn mất con đường sinh thiên.” Trong lòng rất phẫn nộ, như uống phải chất độc: “Ta chắc sẽ đọa trong ba ác đạo. Quả thật, Như Lai xuất thế, rất khó gặp.” Hiểu biết điều này rồi, ông liền rơi lệ, cúi đầu lạy dưới chân Phật, bạch rằng:

–Cúi mong Như Lai nghe con sám hối lỗi lầm. Con sẽ sửa đổi việc làm quá khứ, tu tập tương lai. Tự biết mình có tội đã xúc nhiều Như Lai. Cúi nguyện Thế Tôn nhận sự hối lỗi của con. Từ nay không còn tái phạm nữa.

Phật bảo ông trưởng giả:

–Sửa đổi lỗi lầm, dẹp bỏ tâm ý trước kia, mới có thể tự biết đã xúc phạm Như Lai. Trong pháp của Hiền thánh, thật là rộng rãi. Ta nghe cho ông sửa lỗi, tùy pháp mà xả bỏ. Ta nay nhận sự hối lỗi của ông. Về sau chớ tái phạm.

Nói như vậy ba lần.

Lúc bấy giờ vua A-xà-thế nghe trưởng giả Thi-lợi-quật-đa đặt bày hầm lửa và pha thức ăn độc để hại Như Lai, bèn nổi cơn thịnh nộ, bảo các quần thần:

–Cần phải tiêu diệt hết những người trên Diêm-phù-lợi-địa có cùng tên Thi-lợi-quật-đa này!

Rồi vua A-xà-thế lại nhớ đến công đức của Như Lai, buồn khóc rơi lệ, cởi mũ Thiên quán xuống, nói với quần thần:

–Tay nay sống mà làm gì, nếu như Như Lai bị lửa đốt cháy và chúng Tăng cũng đều bị đốt cháy. Các người hãy đến nhà trưởng giả mà trông chừng Như Lai.

Khi ấy Kỳ-bà-già vương tử tâu vua A-xà-thế:

–Đại vương, chớ có lo rầu, cũng đừng khởi lên ý tưởng ác. Vì sao? Như Lai không bao giờ bị kẻ khác hại. Hôm nay Thi-lợi-quật-đa sẽ làm đệ tử của Như Lai. Ngưỡng mong đại vương hãy đến xem sự biến hóa.

Bấy giờ A-xà-thế theo lời khuyến dụ của Kỳ-bà-già, bèn cỡi con voi lớn Tuyết sơn,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đi đến nhà trưởng giả Thi-lợi-quật-đa. Vua xuống voi, đi vào nhà Thi-lợi-quật-đa. Lúc ấy đám đông đang tụ tập ngoài cửa, có đến tám vạn bốn ngàn người. Khi A-xà-thế trông thấy hoa sen lớn như bánh xe, hoan hỷ phần khởi không dừng được, bèn nói lên rằng:

–Cầu cho Như Lai hằng thắng các chúng ma.

Rồi vua bảo Kỳ-bà-già vương tử:

–Lành thay, Kỳ-bà-già, ông mới tin có sự việc như vậy nơi Như Lai!

Bấy giờ vua A-xà-thế đi đến Thế Tôn, cúi đầu lạy dưới chân, rồi ngồi xuống một bên. Khi ấy A-xà-thế thấy từ miệng Như Lai phóng ra ánh sáng và cũng nhìn thấy nhan sắc lạ thường của Như Lai, trong lòng hết sức hoan hỷ không dừng được.

Lúc bấy giờ trưởng giả Thi-lợi-quật-đa bạch Thế Tôn:

–Những thức ăn mà con dọn ra đều có độc. Cúi mong Thế Tôn đợi giây lát, con sẽ cho dọn thức ăn khác. Sở dĩ như vậy, để không khiến thân thể của Như Lai có tăng tổn.

Phật bảo trưởng giả:

–Như Lai cùng các đệ tử không bao giờ bị kẻ khác làm hại. Nhưng thức ăn mà trưởng giả đã dọn lên, hãy tùy thời thích hợp mà dâng cúng.

Khi ấy trưởng giả tự tay san sốt, bưng lên các món thức ăn.

Bấy giờ Thế Tôn nói bài kệ này:

Chí thành Phật, Pháp, Tăng

Giải độc không còn gì

Chư Phật không có độc

Chí thành Phật, giải độc.

Chí thành Phật, Pháp, Tăng

Giải độc không còn gì

Chư Phật không có độc

Chí thành Pháp, giải độc.

Chí thành Phật, Pháp, Tăng

Giải độc không còn gì

Chư Phật không có độc

Chí thành Tăng, giải độc.

Độc tham dục, sân nhuế

Thế gian có ba độc

Như Lai hằng không độc

Chí thành Phật, giải độc.

Độc tham dục, sân nhuế

Thế gian có ba độc

Pháp Như Lai không độc

Chí thành Pháp, giải độc.

Độc tham dục, sân nhuế

Thế gian có ba độc

Tăng Như Lai không độc

Chí thành Tăng, giải độc.

Thế Tôn sau khi nói bài kệ này bèn ăn thức ăn có pha chất độc. Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Các ông chớ có ăn trước. Hãy đợi Như Lai ăn đã, sau đó mới ăn.

Bấy giờ trưởng giả tự tay san sốt, bưng dọn đủ các món thức ăn cúng dường Phật và

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tỳ-kheo Tăng. Khi trưởng giả Thi-lợi-quật-đa thấy Như Lai đã ăn xong, cất dẹp bát, ông lấy một cái ghế nhỏ ngồi trước Như Lai. Thế Tôn bèn thuyết vi diệu pháp cho trưởng giả và đám đông tám vạn bốn ngàn người. Ngài thuyết các đề tài về thí, về giới, về sinh thiên, dục là bất tịnh, dâm dật là tai họa lớn, xuất yếu là lạc. Như Lai xem xét thấy tâm ý của trưởng giả cùng tám vạn bốn ngàn người đã khai tỏ, không còn bụi bấn, như pháp mà chư Phật thường thuyết là Khổ, Tập, Tận, Đạo; Ngài thuyết cho hết thấy chúng tám vạn bốn ngàn người, phân biệt chi tiết các hành của chúng. Ngay lúc ấy, mọi người từ trên chỗ ngồi mà sạch các bụi bấn, được pháp nhãn thanh tịnh, cũng như tấm vải mới dễ nhuộm màu sắc, mọi người lúc bấy giờ cũng như vậy, mỗi người đều ngay trên chỗ ngồi mà thấy được dấu tích của Đạo, thấy pháp, đắc pháp, phân biệt các pháp, vượt qua nghi hoặc, được Vô sở úy, không thờ ai khác làm thầy, tự quy y Phật, Pháp, Tăng, thọ năm giới.

Lúc bấy giờ trưởng giả Thi-lợi-quật-đa tự biết đã thấy được dấu tích của đạo, bèn đến trước Phật bạch rằng:

–Cúng thí chất độc cho Như Lai mà lại được quả báo lớn; cúng thí cam lộ cho các ngoại đạo dị học lại thọ nhận tội. Vì sao? Hôm nay con đem chất độc cúng dường Phật và Tỳ-kheo Tăng mà ở ngay trong hiện pháp được chứng nghiệm này. Đã từ lâu con bị ngoại đạo mê hoặc nên mới móng tâm như vậy đối với Như Lai. Những ai phụng sự ngoại đạo dị học đều bị rơi vào biên tế.

Phật bảo Thi-lợi-quật-đa:

–Đúng như điều ông nói, không có gì khác, đều là bị người khác dối gạt.

Trưởng lão Thi-lợi-quật-đa bạch Phật:

–Từ nay về sau, con không còn tin ngoại đạo dị học này nữa. Con cũng không thuận cho bốn bộ chúng tại gia cúng dường.

Phật bảo trưởng giả:

–Chớ nói như vậy. Ông trước kia thường cúng dường các vị ngoại đạo này. Bồ thí cho súc sinh còn được phước khó lường, huống gì bố thí cho người. Nếu có ngoại đạo dị học hỏi: “Thi-lợi-quật-đa là đệ tử của ai?” Ông trả lời như thế nào?

Thi-lợi-quật-đa tức thì rời chỗ ngồi đứng dậy, chắp tay quỳ dài, bạch Thế Tôn:

–Con là đệ tử của Thích-ca Văn, là Đấng Tiên Nhân thứ bảy, dững mảnh mà giải thoát, nay thọ thân người này.

Thế Tôn nói:

–Lành thay, trưởng giả! Ông đã có thể nói lời tán thán vi diệu ấy.

Rồi Thế Tôn lại nói lần nữa pháp thậm thâm cho trưởng giả, tức thời thuyết bài kệ này:

*Tế tự, lửa trên hết
Các thú, tụng hơn hết
Vua tôn quý giữa người
Các dòng, biển là nhất.
Các sao, trăng đứng đầu
Chiếu sáng, mặt trời trước
Bốn bên, trên và dưới
Ở các phương, cảnh vức,
Trời cùng người thế gian
Phật là Bậc tối thượng
Ai muốn cầu phước kia*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nên quy y Tam-phật*.

Thế Tôn sau khi nói bài kệ này bèn rời chỗ ngồi đứng dậy.

Bấy giờ trưởng giả Thi-lợi-quật-đa và những người đến hội nghe những điều Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

